

РЕШЕНИЕ

№ 20825

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8099** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК). във връзка чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) .

Образувано е по жалба на М. А. Ш., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] с адрес [населено място], кв. К. село, ул. „20 – ти април“ № 20, ет. 5, срещу Решение № 8131/24. 07. 2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен поради съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон. Оспорва се извода на административния орган, че Турция се явява трета сигурна държава по смисъла на пар. 1, т. 9, б. „г“ от ДР на ЗУБ. Излагат се доводи, че Турция не е сигурна трета страна за сирийските граждани. Счита, че не са изложени доводи, дали в Турция има защита срещу принудително връщане на територията на С.. Моли решението да бъде отменено със законните последици от това.

Ответникът, председателят на ДАБ, редовно призован, представлява се от ст. юрк. К., излага доводи за неоснователост на жалбата. Счита, че чуждият гражданин не отговаря на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не заявява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, вх. № В – 13- 804/26. 09. 2023 г. на РПЦ – С. за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., [дата на раждане] в Ш. Фукани, област Х., арабин, мюсюлманин-сунит, неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3, предвид, че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност. В хода на административното производство същият е представил лична карта.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта № BR106C2309260004 от 26. 09. 2023 г. Кандидатът е запознат срещу подпис с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила.

С Решение № 18005/24. 11. 2023 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, производството за предоставяне на международна закрила на М. А. Ш. е прекратено, на основание чл. 77, ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Впоследствие производството е възобновено, след депортиране на жалбоподателя от Н..

На 05. 06. 2024 г. с чужденеца е проведено интервю в присъствието на преводач от арабски език, за което е съставен Протокол рег. № УП5368/05. 06. 2024 г. на ДАБ при МС. По време на интервюто заявителят посочва, че е напуснал С. през месец юли 2023 г., нелегално, за Турция. Останал около два месеца в [населено място]. В Република България влязъл нелегално, с помощта на трафикант. Целта му била да стигне до Н.. В Н. останал пет месеца, след което се предал на властите и те го върнали в Република България. Заявява, че е арабин, мюсюлманин – сунит, никога не е имал проблеми заради изповядваната от него религия, нито заради етническа принадлежност. Не е бил арестуван, съден, осъждан, задържан в държавата по произход. Не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията в С., не му е оказвано насилие. Не желае да се върне в държавата по произход, поради общата обстановка на несигурност. Иска да живее с брат си и сестра си в Н., откъдето са го върнали и затова е подал молба за закрила в Република България.

Получено е становище от ДА“НС“, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на М. А. Ш., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище от старши експерт в отдел „ПМЗ- кв. О. К.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 8131 от 24.07.2024 г. председателят на ДАБ - МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Ш.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предвидените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които

контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. По време на интервюто чужденецът е посочил, че не е имал проблеми в С., както с официалните власти, така и с недържавни субекти. М. А. Ш. не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си, принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно. Не са установени и основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от М. А. Ш. бежанска история, административният орган е приел, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, административният орган е установил разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На следващо място, от проведеното с кандидата интервю е установено, че чужденецът е напуснал С. за Турция. След напускането на С., първата държава, в която е пристигнал направо от държавата си по произход, където са били застрашени животът и свободата му е Република Турция. За молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Н., като целта му е била да премине

през Република България без да подава молба за международна закрила. в тази връзка според административния орган, възможността да се ползва от закрилата на властите в Република Турция се установява по безспорен и категоричен начин от съдържащата се информация в приложената по административната преписка Справка с вх. № ЦУ-1554/02.07.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС. От анализът на заявеното от сирийския гражданин в проведеното интервю, взето в съвкупност с релевантната справка за актуалната обстановка и положение на чужденците, търсещи закрила в Република Турция, административният орган е обосновал извод, че Република Турция се явява за търсещия закрила „трета сигурна държава“ по см. на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, която е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказания; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Като част от административната преписка са изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС и справка вх. № ЦУ-1554/02.07.2024г. по отношение на Република Турция и справка вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. по отношение на Сирийската арабска република относно актуалната обществено-политическа обстановка и общо положение в страната.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 02.08.2024 г., а жалбата срещу него е подадена до Административен съд София – град на 09.08.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира

доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона. В проведеното интервю той изрично заявява, че не е имал лични проблеми в С., както с официалните власти, така и с недържавни субекти. М. А. Ш. не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си , принадлежност в страната си по произход. От събраните доказателства административния орган е направил обоснован извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. За търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства безспорно не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ. Така, изцяло в съответствие с данните по преписката, административният орган е приел, че не се

установява жалбоподателя да е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ. Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно неоснователността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ във вр. с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29. 04. 2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Между страните няма спор, а и от представената справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. и актуална такава в хода на съдебното производство с вх. № ЦУ – 1852/27. 08. 2024 г. по отношение на Сирийската арабска република относно актуалната общественно-политическа обстановка се установява, че в страната на произход С., Б. А. управлява държавата като президент от 2000 г. досега, а Конституцията регулира правно превъзходство на лидерите на партията БААС в държавните институции и в обществото и лидерите на БААС и

А. действително доминират и трите клона на управлението, изграждайки авторитарен режим. В края на 2023г. над половината от предвоенното население на С. разселено, включително 6.8 милиона вътрешно разселени лица и приблизително 5.1 милиона бежанци. Фронтите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различните участници в конфликта – зони под контрола на официалното сирийско правителство, зони под контрола на кюрдското самоуправление, зона под контрола на т.н. „Правителство на сирийското спасение“ и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции. От 2020 насам международното внимание до голяма степен се измества от С., като конфликтът се смята за такъв, който се намира в състояние на застой. Независимо, че има малко опити за промяна на статуквото, фронтите линии остават относително стабилни и никой от враждуващите страни не започва нова продължителна офанзива за превземане на територия.

Въпреки това, конкретната бежанска история на жалбоподателя следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.

В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е пристигнал от С. на територията на Турция. След напускането на С., първата държава, в която е пристигнал направо от държавата си по произход, където са били застрашени животът и свободата му е Република Турция. Безспорно е, че за жалбоподателя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Н., като целта му е била да премине през Република България без да подава молба за международна закрила. Безспорно е, че е напуснал Турция по собствено желание и не е бил принуждаван да се завърне в С..

Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС председателят на ДАБ е стигнал до правилният извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“.

Съгласно легалната дефиниция на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ,

Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т. 9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия,

националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. От представената актуална Справка с вх. № ЦУ-1849/27.08.2024 г. за Турция се установява, че през април 2013 г. А. приема всеобхватен, вдъхновен от ЕС, Закон за чужденците и международната закрила (LFIP), който създава специална рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им на произход, а според ВКБООН европейските достижения на правото в областта на убежището и миграцията са ясно и видими в турското законодателство в областта на убежището, именно благодарение на тази реформа. В справката е посочено още, че за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и достъп до основни права и услуги. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН. Видно от справката, сирийските граждани, както и лицата без гражданство и бежанците от С. пристигнали в Турция, поради събития в С. след 28 април 2011 г., получават временна закрила от правителството на Турция. Сочи се, че „като част от режима за временна закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, пристигащи от С., които търсят закрила от турските власти, се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна закрила от компетентните турски органи. При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в С., освен ако те самите не изразят такова желание. Всички сирийски бежанци, които търсят закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност от С.. Към момента в Турция пребивават над 3.5 милиона бежанци от съседна С. и няколкостотин хиляди търсещи убежище и получаващи закрила лица от други националности (И., А., И. и С.). Тези две групи търсещи закрила са предмет на различни правила и процедури за убежище, а турската система за убежище има двойна структура. Според Решение № 247 от 3.04.2024 г. за приемане на списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила,

Република Турция е сигурна страна и трета сигурна страна. Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални свидетелстващи документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. В случая преценката дали Турция представлява „трета сигурна държава“ е след направена индивидуална преценка на случая на М. А. Ш.. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство сирийският гражданин не е споменал основателна причина, поради която не би могъл да се завърне в Турция. За чужденецът е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Н., като целта му е била да премине през Република България без да подава молба за международна закрила. Цялостният анализ на обясненията на М. А. Ш. доказва ясно и недвусмислено, че лицето е напуснало Турция изцяло по лични подбуди.

В тази връзка доводът, че по делото не е доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. В този смисъл е и решение № 8552 от 09.07.2024 г. постановено по адм.д. № 4060/2024 г. на ВАС; решение №9134 от 23.07.2024 г. постановено по адм.д. № 2062/2024 г. на ВАС; решение № 5569 от 08.05.2024 г. постановено по адм.д. № 10775/2023 г. на ВАС.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, съобразил е разпоредбите на чл. 38, пар. 1 от Директива 2013/32/ЕС, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение

на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни. Оплакванията в тази насока се явяват неоснователни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ш., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] с адрес [населено място], кв. К. село, ул. „20 – ти април“ № 20, ет. 5, срещу Решение № 8131/24. 07. 2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: